

kommunalreformens mulige konsekvenser på det sociale område har skullet diskuteres.

Til den manglende viden følger sig en næsten fundamentalistisk holdning til de kommende regioner, der går på, at de på det sociale område skal fungere så minimalistisk og uhensigtsmæssigt som muligt. Det giver bl.a. en del besynderlige opgaveopdelinger, som ikke på nogen måde kan begrundes fagligt, og som risikerer at give de berørte borgere adskillige problemer ud over dem, de har i forvejen.

Efter SF's og EL's opfattelse burde lovforslaget have taget udgangspunkt i, at de specialiserede opgaver skulle henlægges til regionerne, hvorefter man gradvis kunne decentralisere de opgaver, som kommunerne blev i stand til at varetage på et fagligt og kvalitetsforsvarligt niveau.

Men regeringen og Dansk Folkeparti har alt for travlt med at indføre de frie markedskræfters spil. Så ikke engang et forslag om en langsommere proces, der ikke ville røre ved reformens grundkonstruktion, men blot indebære en større sikkerhed for, at de nødvendige sociale tilbud og institutioner opretholdes, har de villet lytte til.

SF og EL er imod grundkonstruktionen, men med en ordentligt proces kunne man bl.a. have undgået den ganske usammenhængende og meningsløse opdeling af de døgninstitutioner for børn og unge, som kommunerne umiddelbart skal overtage, og de døgninstitutioner, som regionerne som udgangspunkt skal drive.

Opdeling af døgninstitutionerne

Lovforslaget opdeler døgninstitutionerne for børn og unge i tre typer:

Døgninstitutioner hvis primære målgruppe er børn og unge, som på grund af sociale eller adfærdsmæssige problemer har behov for at blive anbragt uden for hjemmet, herunder på grund af forhold hos forældrene, som gør, at de ikke kan tage vare på deres børn, f.eks. misbrug eller psykisk sygdom. Disse institutioner overdrages umiddelbart til kommunerne. Som en uddybning af denne type følger en ret håbløs formulering: »Målgruppen er således ikke karakteriseret ved sværhedsgraden af deres problemstillinger, men alene ved typen af problemstillinger, der skaber behovet for anbringelse uden for hjemmet.« Et barn på tre år, der bliver anbragt på døgninstitution med kraniebrud og brækkede ribben som

følge af vold er efter denne fortolkning »ikke karakteriseret ved sværhedsgraden af sin problemstilling, men alene ved typen af problemstilling«, hvilket er en ren skrivebordsbetragtning.

Dernæst angives døgninstitutioner, hvis primære målgruppe er børn, som på grund af nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne har behov for behandling eller anden udviklingsmæssig støtte, f.eks. undervisning, og som i den sammenhæng har ophold uden for hjemmet, eller børn og unge med psykiatriske lidelser. Det sker bl.a. med følgende uddybning: »Det drejer sig således om institutioner, hvis målgruppe er omfattet af et klassisk handicapbegreb, og om institutioner, hvis målgruppe er børn og unge med psykiatriske lidelser, og hvor behandlingen på institutionen indeholder en væsentlig psykiatrisk indsats med sammenhæng til det øvrige psykiatriske system.«

De skal som udgangspunkt overdrages til regionerne, hvilket også gælder sikrede institutioner for unge kriminelle.

Forskellen på de to typer døgninstitutioner er ifølge socialministerens forklaring, at børn og unge på de døgninstitutioner, der overdrages til kommunerne, ikke skal modtage behandling. Et barn, der gennem sine første leveår har været udsat for grov vold, skal efter socialministerens opfattelse altså ikke modtage behandling.

Hertil kommer, at ministerens opdeling af de forskellige døgninstitutioner til henholdsvis kommunal og regional drift ikke er i overensstemmelse med bemærkningerne. Der er adskillige af de døgninstitutioner, der planlægges henlagt til kommunerne, som har børn med alvorlige psykiske problemer, og som har tæt kontakt med det psykiatriske system. Hertil kommer, at børnene/de unge kommer fra mange forskellige kommuner.

Helt slemt bliver det, når lovforslaget indebærer, at døgninstitutioner for børn og unge, der umiddelbart overtages af kommunerne, ikke indgår i rammeaftalerne. De årlige rammeaftaler mellem kommunerne og regionen skal sikre, at der er de nødvendige sociale tilbud til rådighed.

De pågældende døgninstitutioner indgår imidlertid ikke i drøftelserne, når der udarbejdes rammeaftaler. De er derfor ikke en del af de tilbud, der skal kunne være til rådighed for andre kommuner, og det til trods for, at adskillige af disse døgninstitutioner har børn eller unge fra mange